

 HITVALLÓ EGYHÁZ

 LAIKUS FELADATVÁLLALÁS

 MEGTARTÓ MISSZIÓ

 EGYSÉGÜNK KRISZTUSBAN

 ÖNFELELŐSSÉG

egyházkerületi felügyelő-jelölti program

Magyarországi Evangélikus Egyház Északi Egyházkerület

2018.

Dr. Fábri György

Csömöri evangélikus, templomjáró, hitvalló családban felnőtt, a tót ősök hagyományát hűségesen őrző közösség neveltjeként kezdtem meg Egyházkerületünk gyülekezeteinek bizalmából kerületi felügyelői szolgálatomat 2012-ben. Ezt a tevékenységemet önkéntes munkaként, az Eötvös Loránd Tudományegyetem Pedagógiai és Pszichológiai Karán betöltött egyetemi docensi állásom oktatói és kutatói feladatainak ellátása mellett végeztem. Működésemről éventei felügyelői jelentésekben adtam számot az egyházkerület számára, részvételem pedig az országos presbitériumi és zsinati megbízású feladatokban (egyebek közt a „Láthatóan evangélikus” stratégia, média-rendszerünk átalakítása, az Evangélikus Hittudományi Egyetem fejlesztése, népmozgalmi elemzések, az egyházi struktúra egyszerűsítése) illetve a döntéshozatalban, valamint a jó rend megtartása érdekében tett diszciplináris elvégzendők tekintetében nyilvános volt és maradt. Így bárki számára mérlegelhető, megítélhető eredményességük, egyházpolitikai és teológiai értékelésük, egyházépítő és egyetértést segítő mivoltuk. Az elkövetett hibáim, hiányosságaim tanulságaival együtt folytatásukban elkötelezett vagyok, bármilyen szolgálatra jelöl is ki az Úr, ezekről tehát külön nem is írok. Azt tartom dolgomnak, hogy – sok imádsággal erősítve a magunk csekélységét – tegyünk meg mindent azon akadályok és lehúzó szervezeti nyomorúságaink feloldásában, amelyek nehezítik hitben járó munkálkodásunkat. Mégpedig közösen, együtt – ahogyan az elmúlt hat évben is sokat tanultam mindazoktól, akikkel együtt szolgáltuk egyházmegyékben, az országos testületekben, gyülekezeti vagy intézményi ügyekben az Egyházat.

Ezért felügyelő-jelölti programom röviden csak azt mutatja be (támaszkodva közelmúltbéli nyilatkozataimra is), hogy Egyházunk következő hat évében milyen teendőket látok és jómagam mivel tudnék hozzájárulni mindehhez kerületi felügyelőként, ha újra bizalmat kapok ezen szolgálatra.

1. Megtérő, hitvalló, egyházat!

Luther Márton reformációs kiindulópontját kell Egyházunk és gyülekezeteink működésének alapzatául visszaállítanunk: minden napunk legyen megtérés! Hiába vitázunk sokat struktúrákról, elemezzük népmozgalmi számainkat, ha nem látjuk be: szervezeti nyomorúságaink elsődleges oka Egyházunk és személyesen a mi magunk mindennapjainak teológiai gyengülése. Azon kell ezért együtt munkálkodnunk, hogy **mindinkább erősödjön a tanítás tisztasága az igehirdetésben és egyházi közösségeink életében**. Közös dolgunk a tanítás mély megértése, értelmezése a mai valóságban. Legyen minél több imádságos és közösen gondolkodó együttlétünk a Bibliáról, Krisztus tanításáról és a Megváltás művéről. Hitmegélésünk hagyományosan szemérmes – **bátrabban kell tanúságot tennünk Krisztusról a világban, s a látható evangélikusságban, a „hegyen épült városban” kell hitvallónak lennünk.**

2. Az egyetemes papság felelősségével támogassuk lelkészeinket!

További olyan szervezeti, támogatási lépésekre van szükség, amelyek mind nagyobb felelősséget adnak a laikus egyháztagoknak missziós és hitéleti munkánkban is. Így kell továbbvinnünk a „Láthatóan evangélikus” stratégia célkitűzését, nevezetesen **lelkészeink mentesítését a gyülekezet-szervezés és -működtetés mind több terhe alól, annak érdekében, hogy több idejük és energiájuk legyen a lelki vezetői, teológiai eligazodást segítő prédikátori, hitoktatói, személyes segítői szolgálatokra**. A most formálódó Lelkeszi Életpálya Modell régóta esedékes teendőinket foglalja egységbe lelkészeink javadalmazásának méltó szintre hozásának igényével, a lelkészek szakmai-mentálhigiénias támogatásával, a számukra és gyülekezeteink számára is fontos értékelési rendszerrel. A gyülekezetek egésze számára átláthatóvá kell tennünk ehhez a tehervállalások valós mértékét és lehetséges forrásait, a gyülekezeti gazdálkodásokat és lelkészi jövedelmeket.

3. Egységes, szolidáris és összekapaszkodó/összekapcsolódó egyházat!

Az elmúlt évek külső hatásai nyomán keresztényi mivoltunkra is rájátszó ellentét-szítások szüremlettek be Egyházunkba. Mivel ez a diabolikus nyomás egyre inkább erősödni látszik, kiemelt céloom, hogy azon munkálkodjak, ne engedjük gyülekezeteinket és Egyházunkat szétfeszülni mindezek miatt. Nekünk kell megélnünk és megküzdenuünk magunkban, hogy **különbözhetünk egymástól világlátásban, véleményekben, vérmérsékletben, kegyességben, de mindezt felülírja keresztény közösségünk a legfontosabban: Krisztus követésének feltétlenségében**. Gyülekezetnek, egyháznak, keresztény közösségnek lenni annyi tesz számomra, hogy képesek vagyunk elhordozni egymás különbözőségét ebben a közösségben. Ehhez erőt és segédelmet az adhat, **ha minden egyházi megnyilvánulásunkat és döntésünket csakis és kizárólagosan a krisztusi tanításon**

mérjük, a megfelelési vagy igazodási kényszerek/indíttatások helyett. A szolidaritás gyülekezeteken belül és gyülekezetek között azzal épülhet, ha egyfelől tradicionális rendezvényeinket (missziós napok, presbiteri és felügyelői találkozók stb.) is ennek szolgálatába állítjuk, másfelől mind több olyan közvetlen kapcsolat formálódik közösségi hálózatainkban, mint amelyekkel például eddig is támogatták a bővebb anyagi forrásokkal rendelkező gyülekezeteink a nehezebb körülmények között működőket.

4. Népmozgalmi fordulatunk stratégiája: a megtartó misszió

Egyházunk működésének, **szervezetének jelentős változását elkerülhetetlenül ki fogják kényszeríteni az előttünk álló néhány év folyamatai.** Ne áltassuk magunkat azzal, hogy eközben a Szentlélek munkájára való várakozásnak nevezzük a passzivitást vagy tehetetlenséget, amely az idő és körülmények sodrásai esetlegességének tenné ki drága örökségünk, a lutheri alapú evangélikus egyház jövőjét. Ami a mi dolgunk, meg kell tennünk, az Ige evilági terjedésének útjait megtisztítandó. A protestáns józansággal és közösségi felelősségvállalással sem tartom ezért összeegyeztethetőnek, ha a Szentlélek munkájára való hivatkozást használnánk ürügyül **aggasztó népmozgalmi folyamataink** mellékesnek nevezésére. Hosszabb (közel két évtizedes) időtávban vizsgálva azt látjuk, hogy évente, tendenciájában, mintegy 1500 evangélikusnak keresztelt gyermek nem jut el a konfirmációig, ami a 2000-tól 2017-re elvesztett 35.000 választói jogú egyháztag kétharmada. Ha még ehhez hozzávesszük, hogy mennyi egyházfenntartó lehetett az elmúlt tizennyolc év alatt konfirmált, harmincezernél is több fiatalból, akkor látjuk is a létszámbeli veszteség jelentős részének „forrását”: azokat a gyermekeket, családokat, konfirmáltakat nem tudtuk megtartani, akikhez valamiképpen már egyszer eljutottunk, kapcsolatban voltunk velük, tanítottuk őket. Vagyis, egy szemernyit sem engedve a teljes misszió elvárásából, egyfajta **megtartó misszióval is közel szinten maradna egyházfenntartói közösségünk.** Ehhez konkrét lépések vezethetnek, amelyeket kezdeményezni szándékszom: a kereszteltek és családjaik követésének jó gyakorlatai támogatását, terjesztését; a hittanoktatásban résztvevő fiataljaink hálózatos összekapcsolását, igei és hitmegélési kommunikációval; ehhez az iskolai, egyetemi és gyülekezeti lelkésziségek viszonyának újragondolását, a Szélrózsa és más rendezvényeink ezen hangsúlyát.

5. A „Sola”-k egyházi körülményeiért: az önfelelősség

Abban nem lehet vita köztünk a Luther Márton reformátori munkájából felépült evangélikus keresztény egyházunkban, hogy egyedül Krisztus, egyedül a hit, egyedül a kegyelem és egyedül a Szentírás. Az összes többi vitánkat akkor tudjuk ezen keretek között lefolytatni, **ha bizonyosak lehetünk benne, hogy nem kisserű vagy éppen nagyon fontos célokat kítűző, de mégiscsak külső megfelelésekre csábító anyagi függések homályosítják el irányválasztásainkat. Ezért a szabad**

hitgyakorlás és ehhez szükséges egyházi önállóság alapelvünk kell, hogy maradjon. Ennek jegyében folytathatjuk további konkrét lépésekkel munkánkat a gazdálkodási önállóság rendszerszerű kidolgozására és érvényesítésére, amit éppen az Északi Egyházkerület Közgyűlésének javaslatára kezdett el Egyházunk. Az országos szervezeti lépésekkel előrehaladtunk, de a gyülekezeti szinten megkerülhetetlen teendőink vannak, elsősorban **a személyes és gyülekezeti önfelelőség tudatosításban.** Az egyházfenntartói járulék vállalásának elvárásában határozottabbnak kell lennünk. Ha valaki nem szűkölködik a nagy szegénységben, akkor havonta akár három-ötezer forint is a tehervállalások áldozatos, de reális mértéke lehet. Aki pedig a Jóisten kegyelmének és saját erejének, képességeinek köszönhetően tisztességes jövedelemmel rendelkezik, ennél érdemben nagyobb vállalással képes kiváltani a szegényebbek forintjait.

* * *

Összefoglalva, látásom szerint Luther reformációs munkája nem szervezettel, hanem a fundamentumokhoz visszatérő mozgalommal kezdődött. Mi is fordítsunk sokkal több figyelmet, vállalást és erőforrást a különféle formalizált mechanizmusok mellett (akár helyett) a hitmegélés közvetlenségére, és egymás közvetlen megszólítására, támogatására. Erre egy olyan, az első gyülekezetek szenvedélyes tanítványi korának hagyományából erőt merítő, poszt-konstantinuszi, vagyis a külső hatalmi struktúrákba függőségekkel mind kevésbé beépült egyház lehet képes, amelyben hitvalló, egymást és a közösséget megszólító Krisztus-követők vagyunk – együtt.

Ezt tudom vállalni, s ezt tudom vállalni. A Jóisten döntése lesz, hogy hová rendel a továbbiakban hasznosítani ezeket a tapasztalatokat Egyházunk érdekében. Bárhogyan és bárhol is, de evangélikus közösségünk tagjaként teszem ezt.

Isten áldást kérve mindehhez

Csömörön, 2018. május 19-én

Fábri György